

L'art i la política

per
JOSEP PUJOL

L'art esdevé en totes les èpoques, el reflexe evident de l'estat de coses establertes i la seva missió, és la d'enlairar la cultura popular dels pobles a través d'obres mestres, les quals, pel seu valor artístic indiscutible, han passat als museus amb el nom de *clàssiques* pel seu mestratge i per la seva perfecció.

En el món de l'art trobaríeu, a més, manifestacions extraordinàriament interessants, com també infinitat de tendències personals ben diferents totes elles; però, ara, ens interessa solament copsar-ne una idea general, puix que no es tracta d'opinar amb la nostra sensibilitat, pensant en matizos i valors realitzats pels grans artistes, sinó d'establir una paralel·la entre aquestes realitzacions artístiques i la política dels pobles. Perquè és ben cert que l'art i la política, en el fons, han estat sempre dos amics inseparables.

Un cop d'ull general, doncs, a totes les manifestacions transcendents d'art ocorregudes d'ençà que el món és món, ens dona, com a resultat, el classificar tres tendències diferents al servei de tres classes determinades. No cal destriar intentant d'opinar quina d'aquestes tres tendències és la millor, sinó de fer veure com també l'art, una de les manifestacions existents més enlairades, no ha tingut la força suficient per a deslligar-se dels camins polítics els quals, posats a mans de les classes dominants, han estat per ells un mitjà més per a desenrotllar-se convenientment a les seves necessitats.

La política i l'art contenen, i ben a través de la seva història, sinó una afinitat un lligam extraordinàriament fort. El primer representa la defensa econòmica de la classe dominant: el segon és un mitjà que contribueix, igual que moltes altres manifestacions de l'esperit, a assegurar el domini de la classe.

Plana d'Arts i Lletres

(En el clixé: Escultura de J. Clarà)

La primera tendència transcendental en l'art, en termes generals, la trobem en la Grècia del dictador Pericles, el qual, a través dels marbres esculturats pel gran artista que fou Fidies, junt amb un estol de deixebles de vàlua indiscutible, exalta en els súbdits idees bèl·liques, les quals, sens dubte, han d'influir en l'estat del seu esperit, per a saber morir dignament en guerres de conquesta, on s'hi defensaren, igual que en les guerres actuals, els interessos econòmics de la classe dominant.

La segona tendència ens situa ja dins l'era cristiana, en ple Renaixement Italià, amb el domini de l'església, i veiem a Miquel Angel, el gran geni artístic del Renaixement, decorant la Capella Sixtina per ordre del Papa i ressumint, igual que tots els seus contemporanis, tota la seva obra a través de l'opi de la religió, o sigui també en defensa dels interessos econòmics de la classe dominant.

Aquesta tendència religiosa, en l'art, fineix en el precís moment en què el poder de l'església no pot contenir el desig d'expandir-se en les manifestacions culturals en un sentit d'avenç, o sigui en la proclamació dels drets de l'home (fallida del Feudalisme), formant-se, aleshores, la última tendència que ens manca, la qual la trobem amb tot el seu vigor en els Impressionistes Francesos, seguint un curs decadent fins a la Gran Guerra, després de la qual l'art pren les mateixes característiques del desllorigament econòmic mundial. Aquesta última tendència, en l'art, amb tot i ésser ben interessant, no ha tingut, com les altres, la virtut d'entrar de ple en el poble. Les classes dominants, però, han sabut recuperar, amb un sentit ascendent encara, la necessitat de tenir els mitjans culturals a les seves mans amb el cinema, teatre, literatura, etc., desenrotllant també convenientment les seves necessitats.

Veiem, doncs, com l'art, a través de les seves tendències més característiques, ha estat sempre un instrument de conquesta política de classe i no hi ha dubte que en l'esdevenir, si tenim en compte les evolucions naturals en sentit avançat i es determina una nova estructura de la societat, caldrà també que, en defensa dels seus interessos, es posseeixi de tots aquests ressorts culturals que tenen una influència directa del poble per assegurar també el seu desenrotllament convenient a les seves necessitats.

Aleshores, l'art, com les demés fonts culturals existents, prendria una vigorositat que molts no sospiten, obeint a un esperit de renovació, en contra de l'estat de coses actuals, caduques i contradictòries, donant pas a una nova generació que equival a dir la formació d'un món nou amb un art nou.

Nòtules

Conferència

Coincidint amb la clausura de l'Exposició de pintures de l'Escola Olotina, organitzada pel Casal d'Olot i La Garrotxa, el conegut publicista Francesc Pujols ha donat una interessant conferència sobre el desquarterament de Catalunya.

Dencàs i Gassol al Casal d'Olot i La Garrotxa

Ens consta que ha estat molt visitada i elogiada l'Exposició de pintures de l'Escola Olotina organitzada pel Casal d'Olot i La Garrotxa. Remarquem d'una manera

especial la visita dels consellers senyors Dencàs i Gassol, els quals, molt ben impressionats del conjunt de teles exposades, prometeren fer tot el possible per tal de què sigui un fet la creació a Olot de l'Escola Oficial de Paisatge.

Exposició fotogràfica al Casal d'Olot i La Garrotxa

Continuant les seves activitats, el Casal d'Olot i La Garrotxa, aquesta setmana, ha inaugurat una exposició fotogràfica de temes olotins, la qual ha aplegat interessants reproduccions de E. Velez, M. Valls, Antoni Fortet, Joaquim Danés, Joan Fajula, Bartomeu Mas Collellmir, Joan Buc i Francesc Xavier Riera.

Per a millor defensar Catalunya

El dimarts passat, per ordre del Sr. Comissari d'ordre públic de les terres gironines, es féu càrrec de l'ordre públic, a la nostra ciutat, el regidor de l'Esquerra, ex-batlle de la ciutat i dilecte amic nostre, en Ramon Aubert.

Aquesta mesura, molt encertada, si es té en compte la ideologia i conducta de la majoria municipal que ens regeix, ha estat molt ben comentada pel poble.